

מסורת הש"ס

א) [קדושין כג, טז:] ע"י ירוש' פסחים ספיה: יומא פ"ג ה"ב, סוטה פ"ו ה"ו, י"ז ע"י בליקוטין בע"כ (ד' [לקמן קה], ירוש' פסחים פ"ו ה"ט ע"י"ש, ט' שם כא כא, ו) גרעין - שפוטין ו' כד, מנחה - ש' שם י"ט, שמואל - ש"א ז ט, ו' פ"י ז"ק ועי' גרמב"ן בחומש פרשת שמעי וקרא י (ו, י) שם ט ז, ט) פסחים ע"ו, ו' לקמן צט, ו) דף כב, ט, ווע"ע מ' וימא כה, ד"ה און, ט) קדרושין לב, ו' סוטה מא, ט) דברים רצ, ט) ועי"ע מ' ימות קה, ד"ה עין עומד ומ' שנועות, ד"ה מנהיג, ט) עי' ז"ק מה שהביא בשם ש"ת' אהונת שנוהל, ו) ועי' היסטור' וימא כה, ד"ה און וי"ו קוטא מ' ד"ה והאמר, ועיין ש"י מדרשו קה: ד"ה גמירי כו' הלכה למשה מסיני:

הגהות הב"ח

א) גמ' ומה יושב: (ב) דרש"י ד"ה ד"ג מה וכו' מנא ענה, ד"ב סוף תמנאס ועי"ב: (ג) ד"ה קסבר וכו' וכן היום הקריבו:

גליון הש"ס

[רש"י ד"ה ח"ו מה להציר וכו' וקרא גמי מוכרי גרעין וסוטה ושמואל שחקריבו בבבאי ע"י מנמות דף ו ע"ב תמוס' ד"ה וכו' חמא מנמה וכו':]

מוסף רש"י

מה ליושבב שכן פסול לעדות. דמתי כ' יקום עד תמס' בלש' וסמך ליה ועמדו (ושבוטלו: דמן הבוקדש לא יצא ולא יחלל. וירשקין לא תמא אצוי ואמו שטי' צריך ללמא מקדושה כלל להית עומד ומקריב, כי לא חילל עומדו כקן, ומנהי לפינא לא סכן הדיוט שלא ילא חילל (והו"ה): מי שביב' הא אחרו שלא יצא חילל, מי חכב כסדו מקדושה כלל להית מחלל ומנא גדול דמתי כ' און אטי מנלא הו' דקא' אמי (והו"ה): מפני טומאה נשרפה, שגנע זה טומאה בתחלה עד שער ראש חט' שקרע בו ביום שאוקס המשכן בללש' חדש שנין, והוא היה מעמי' לנאליס, וטעמא שערירי קרנא בו ביום, שער משקן ועשיר ראש חדש ושער שגא' לשער, דמכסיי קמו שער עוסי' לתחלה, ושל ראש חדש נשרפה כדלמתיין לקמן (קסמו: א):

סמל מדינת ישראל

שינויי נוסחאות

א) ג"א היכן מוזהר איילנא מוזהרו (וה"ה ובה' ברושי' וחו"מ): ב) דא ב'י, דמא' לל"ל (ש"ס): ג) דדרשת' ליה להאי בני ישראל לל"ל והשאל' מתמק' קלים ובכור דא' בשאר קדשים (ש"ס): ד) הותרו (ש"ס): ה) ב"ש"מ, טוקף שהיו דורס: ו) מיבא הכא מתמק' (ש"ס): ז) דמ"ו (ש"ס): ח) בלומי' מצוירי (ש"ס): ט) מצוירי בירושב. וכן לללן מתקין בשם ר' גרסי' בור (בבבאי): י) דא דק' מירבא לל"ל (ש"ס): יא) ופסולת' (ש"ס): יב) לל"ל אישבוירו (ש"ס): יג) לאכורי בקדשים ראבו (ג"יון): יד) לאכורי בקדשים (כ"י): טו) דין ובתק' (ש"ס): טז) ל"ל ולא (ש"ס): יז) מורד לא יקריב לל"ל (ש"ס): יח) מקדשים קלים ובכור דא' בשאר קדשים שאינם נאכלים אלא בעבודה הא אסור לישב עמיה' א"נ אפילו בקדשי קדשים אחריו וצריך קרבן שאני דבתיב למשהו נתחיו לך וירשקין לקמן בדרך שהירשיו אובלים אורח' לל"ל (ש"ס): יט) ומהו דלמא טעמא דהליצה לל"ל והשאל' מתמק' (ש"ס): כא) מתיבתא ובדירבד' עד מיבא הגה"ה, מוקף בש"מ בתל"ז לבנה: (בב)

בנין הקריבו באניעות שהיו אונסים ופסלוה' ולכן נשרפה, ואמר ליה אהרן וכו' הם הקריבו שכן הדיוטים ומתהללן בעבודה כשהן אונסים, ואי הקרבתו שאני כסין גדול ויותר לפתע באניעות, ולכן קאמר הן היום הקריבו תלמוד היום (שהן) [שהוא] שמעיו למילואי' והעדרה' והיכרה' כי בנו שאלתם וגו' שמא הזמנת, והאלמת מיני' אניעות נשרפה שלא היו לה אולסם דקסבר אניעות לילה דלורייתא היא: מפני שמוכא גשריה. וקשה למשמע דלם לא היתה טומאה היתה נאלמא, והלא סו' היו אונסים ואין אסור בקדשים, וי"ל דהיו יטולס' לאכול בלילה וקסבר דלעית' לילה אינו אלל' מדבכין, ומיחו' שבת האין לו יטולס' לל' ובכש'י' טומאה נשרפה, הא משמע מקרא פסיוס' דמפני' אניעות נשרפה דמכתיב ותקדשת' אותו כאלה. וי"ל דטומאה] אירעה להם בערב והיו דקאמר אהרן היום לא הייט' יטולס' לאכול בשביל' האניעות, אבל בלילה היה פשוט לו נאשה שלא היו יטולס' לאכול טומאה היתה שאלה' להם לא אכלו ביום באניעות בנו שאלה' את המנחה, והאין אמר לו ואכלתי טמאה היום תלמוד אם אחרו בקדש' שש' יאחרו בקדש' דורות. וא"ת דהיי' נמי מפני טומאה נשרפה מ"מ אין אנו יטולס' נאמק' את הפסוק (דמשמע קו) [דאן] הקריבו דמשמע' הא' אי קריבו אינשו' שפיר אשתמוק, וי"ל דל"י וכן הקריבו אפי' כלה' תמיא' אלל' הן [כמו] וזה בנינוטא, תלמוד אין עדיין היה יום (בזרק) [בזרקת] דמה והיו אסורים לאכול בקדשים עד הערב ויתוך כך אירעה טומאה. ועוד י' משפטים [ובן הקריבו בתמיא] תלמוד אי הקריבו, [ונל]א' משום דלם הקריבו אותו בניו שהיה פסול, אלל' אלה' אומר לו האמת ותקראת' את חסד' כלה' שני' אונסים וגם אי היינו און כמו כן ולכן לא אכלתה' דלחון אסור בקדשים, ובלילה הייט' יטולס' לאכול ליל' מפני הטומאה שאירעה כה. וא"ת למא דקא' עמלו למר כי יו: דל"י מחי' היום דקאמר דמשמע דוקא יום, בשבילא' אי אמרינן מפני הטומאה נשרפה הייט' דקאמר היום תלמוד עדיין יום הוא אינעו' ויו אסור בקדשים ובכיל' כך לא אכלנו ובתוך כך בלא טומאה ונגעה בו, אבל אי מפני' אניעות נשרפה אין אנו יטולס' לישב [איסין דקאמין] כך כדי קאמר מפני' אניעות נשרפה ר"ל ולא היה בו דבר אחר רק מפני' אניעות ובכיל' כך הניחו לאכול אפילו בלילה. וא"ת וחדר דקאמין מפני' אניעות נשרפה היקף' מפרש [לכן הקריבו], וי"ל דדרש' ליה הכי וכו' הם הקריבו בתמיא, ומתשאל' שג' אהרן וכו' [בתמי' בשגנון אחא: (תוס' ד"ה תורה"א מה יושב ב'י, משמע מהכא ידושב' פסול לעדות וא"כ צריך סי' דכי הכי דלחין סי' ה"י און עינבא' בעצרת' הכהני' כיון דתנוריהו' מתוך קרא' נפקא, לכן ל"י פסיון' הכי מה ליושב שכן פסול לעדות להתחלה (הה"ר): ד"ה בירושב. ובכפ"י דרדיוש' עומד בקרא' וכו' אבסבא'ת' הוא. אבל מכל מקום קא' דאילא' למישר' מן ליושב ח"מ שכן פסול להתחלה' האילו' והוא פריך מתחלתא' דכדי' לעיל (והה"ר):

זר שאינו אוכל. בקדשי קדשים: **שכן עשה זו קרב מקריב**. המוס פוסל בקרבן כדרך שפוסל בכהן: **עמא יוכיח**. שלא עשה זו קרב **מקריב** שאין בזהמא מקבלת טומאה מחיים כשם שהכהן טמא מחיים וכתיב ויגורו ולא יחללו אלמא טמא שעבד חילל: **שמוהרין**. שלא

לעבוד טמא מויתרו בעל מוס ^(א) מולא

יגש: היכא מוזהר. זר: **אי נימא מויתרו**. דרשת ^א ליה להאי קרא בני ישראל להזהיר זרים כדאמר לעיל: **חילול בגופים כפיצ**. וק"ו למה לך: **ה"ג מה נלמד כו' שכן לא הותרה ה' צנמה**. צנמת יחיד (צנמה) צשעת היתר הצמות דתנן בפ' בתרא (לקמן ק"ג). הזמן והגומר והטמא שוין בזה וצוה וצבדייתתא תניא ^(ב) עלה דברים ששוותה צמה קטנה לצמה גדולה דס מתיר ומפגל ומומין תאמר צור שכשר צנמה דתנן תמס' אלו דברים שצין צמה גדולה לצמה קטנה וקמתי תמס' כיהון וצגדי שרת ^ג וקרא' ^ד נמי מוכחי בגדעון ומנחו ושמואל שהקריבו צנמה ^ה: **אונן**. ילפינן לקמן מקראי' אס' עבד **חילל: שכן אסור כמעשר**. דכתיב לא אכלתי צאוני (דברים טו): אונן מוזהר שלא יעבד דכתיב צכחן גדול ומן המקדש לא יצא ולא יחלל הא אחר שלא יצא חילל: **ולמא שרי צנמה**. דגבי אונן כתיב ומן המקדש: **יושב אס' עבד חילל**. לקמן ילפינן לה בפירקין ^(דף כג:) **שכן פסול לעדות**. דלמתי' צנמ' שנועות ^(דף ז,) ועמדו שני האנשים בעדים הכתוב מדבר: **ומשני מיושב תלמיד חכם**. הכא ^ו מיייתי לה דכשר לעדות כדלמתי' תמס' (שם) שצית דין חולקסין לו כצדו ומושיצים אותו: **[שם יושב]**. מצינו ^ז שצ"ע דלמא מקדושה כלל להית עומד ומקריב, כי לא חילל עומדו כקן, ומנהי לפינא לא סכן הדיוט שגא' לל' חילל (והו"ה): מי שביב' הא אחרו שלא יצא חילל, מי חכב כסדו מקדושה כלל להית מחלל ומנא גדול דמתי כ' און אטי מנלא הו' דקא' אמי (והו"ה): מפני טומאה נשרפה, שגנע זה טומאה בתחלה עד שער ראש חט' שקרע בו ביום שאוקס המשכן בללש' חדש שנין, והוא היה מעמי' לנאליס, וטעמא שערירי קרנא בו ביום, שער משקן ועשיר ראש חדש ושער שגא' לשער, דמכסיי קמו שער עוסי' לתחלה, ושל ראש חדש נשרפה כדלמתיין לקמן (קסמו: א):

לעיל דלחון וטמא ובעל מוס ונקט יושב משום הני ^א פירכי שצדיק דלא משכחת היתר צנמה בהדיא לחד מינייהו הכא מנליה: **לעמוד לפני ה'**. במקדש הוא דבעי' עמידה: **אונן מנלן**. דפסול דקדמתי ממתי': **ומן המקדש וגו'**. לעיל מינייה' כתיב לבאצוי ולאמלו לא יעמא' וצכחן גדול משמע' וסמך ליה ומן המקדש וגו' כלומר אף ביום שמתו אצוי ואמו אין צריך ללאת מן המקדש חלה עומד ומקריב ולא יחלל שאין הקדשים מתחללן בכך הא הדיוט שלא יצא ועבד חילל: הן היום הקריבו וגו'. מתשבותו של אהרן אתה לומד מה אמר לו משה מדוע לא אכלתם כו' שמא צנין הקריבוה' באניעות ^ב שהיו אוננים על דבר ואציהוא' ופסלתיה' ^ו ולכן נשרפה אמר לו אהרן וכו' הן הקריבו והלא הדיוטות הן ופסולין לעבודה אני הקרבתי שאמרתי לי ^ג ועשה את קרבן העם וגו' ואני חזר גדול ומקריב אונן מכלל דאי איניהו אקריבו דשפיר אשתמוק ולא היה משה אומר להם מדוע לא אכלתם: **מי כפיצ**. **אי אחר כו'**. דלמא אחר נמי חזר חילל וצבדיה' אילעתיך ליה למישרייה' דלא תימא מתוך חישובו ^א וקדושתו יתירא הוא פסול אונן: **קסבר מפני טומאה**. שגנע כה נשרפה ולא הוכרח שם אניעות לענין הקרבה והן ^א הקריבו ה"ק הן היום הלא עדיין יום הוא והיינו ^ב אסורין בקדשים ^ג לאכול עד הערב ומתוך ^ד כך אירע כה טומאה באונס. ואיכא תנאי דפליגי לקמן (דף קא). בזה חד אמר מפני טומאה נשרפה וחד אמר מפני אניעות נשרפה שלא היו יכולין לאוכלה' אפילו לערב דקסבר אניעות לילה נמי אסור ואפילו נקצר המת ולפי שכל היו לה אוכלין נשרפה וכדו' יומא כן בירוקה' דלמר בפסחים (דף פב). גבי נעמלאו בעלים של פסח אף זה ישרף מיד שאין לו אוכלין ואין טעון עבור צורה:

קסבר מפני טומאה נשרפה. היה מצי למימר כדכסמוך למנא דכי רצי ישמעאל דקסבר מפני אניעות נשרפה והן הקריבו אחי לאוהרה

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

זו.

זר שאינו אוכל ב'. ואין לומר דטמא בקרבן צבור ^(א) וכהן גדול און' ^א יוכיח שאין אוכלין ועובדים דמה להנך שכן אינן מוזהרים תאמר צור דמוזהר: **מה לטמא שכן בממא**. לא מצי למיפרך שכן עשה זו קריצים כמקריצים [כדפי' בקונטרס]:

אף אני אביא זר שמוזהר ב'. לךך צריך לטעמא דלאוהרה משום דלא תימא טמא בקרבן צבור וכהן גדול אונן יוכיח דכפרישית ומתאי טעמא נמי צריך לקמן ^א בערל' ההלכתא גמירי לה דלא ^א אחי בק"ו: **היבן מוזהר**. תימיה נימא מוהקריבו צני אהרן דדרש' (לקמן דף זג). מקבלה ואילך מלות כהונה מיהו עדיפא משני לאו גמור מוכל ^א זר אל יקרב: **הג"ה דמא שרי בבמה**. והאי דלא חשיב אונן לקמן בסוף מכילמין (דף ק"ג). צדכרס שצין צמה גדולה לצמה קטנה כדחשיב צניא וצגדי שרת דילמא תנא ושירי דשייר נמי יושב: **ומה יושב שאוב**.^א

כגון צמורס מקדשים ^א וזכור: **מה ליושב שכן פסול דעירות**. צריך ליזהר שלא לדון ע"פ עדות דמיושב וצגט אשה צריך ליזהר יותר ושמא דיעבד אין לחוש דלמר צירושלמי פ' ד' מימות (ה"ח) גבי צנמ' את השם והדיינין עומדין על רגליהם מיכן לדיינין שקבלו עדות מעומד שדנין על פי עדותן ומשמע תמס' דמי היכי דאין עוכבא' בישיבת הדיינין אע"פ שיש להם לישב מן המורה ה"נ אין עוכבא' בעמידת העדים אע"פ שיש להם לעמוד מן המורה. הקשה ר"ה אפרים כסן גולן יהא פסול לעברה' קל וחומר מבעל מוס שכשר לעדות ואס' עבד חילל ולייתי' מבעל מוס ומחד מהנך ולאו קושיא' היא דכיון דגולן אינו מוזהר לא אחי מינייהו דכפרישית לעיל:

מיושב תלמיד חכם. ח"כ הא דלמתי' (שנועות דף ז): תלמיד חכם לא ליזל אסהדיה' לקמיה' דזוטר מינייה' לאו משום דצריך לעמוד אלא משום זילותא דהא אי איל

לאסהדי (מנפשיה) ^א מעיד מיושב ומו דלמרינן בפרק שצוותה' העדות (שם) הני מיני' לממונא' אבל לאיסורא' ילך להעיד אין חכמה ואין תבונה לגדו ה' ומימיה' כסנהדינן ^(יט). דלמרו לו לינאי' עמוד על רגליך ויעידו זה והא מלך עדיף מתלמיד חכם דמלך אין יכול למחול על כבודו ותלמיד חכם יכול למחול וי"ל דלא דמי דטעמא דמחיל תלמיד חכם משום דמורה דידיה' היא אבל מלך כתיב ששהא' אימתי' עליך דא זה שלו אלא של אחרים ואין יכול למחול ^א זה ולגבי מלות יכול למחול ^א דלם מוחל על כבודו ^א צבציל כך לא יניח שלא תהא אימתו עליך ועוד יש לומר דעובדא' דינאי' דיני' נפשות הוה וצדיקי' נפשות אפילו תלמיד חכם עומד ואס' תאמר היכי גמר מיושב תלמיד חכם מה ליושב תלמיד חכם שכן פסול לחליצה' דחליצה' צעי מעומד כדלמר שילהי מלות חליצה' (ביצמות קו). צתי עמודי' וטעמא משום דלמתי' ועמד ואמר ומייהו ^א טעמא עד כרחין דחליצה' מעומד לא משום ועמד ואמר דמי כתיב ויעמד ויאמר כדרייק פ' בתרא דמועד קטן (דף כא). גבי קריעה' אלמא טעמא' משום דהוי כמו דין ויכול תלמיד חכם לישב וצדיעבד ^א אס' חללה' מיושב כשרה' תדע דהא תניא חללה' בין עומד בין יושב בין מוטה' כשרה' ואי מקרא' דעומד ואמר בעינן מעומד אס' כן לייחוי' עבובא' מקרא' דככה' אלא מטעם דין הוי דכפרישית וצכפרי ^א דדריש עומד מקרא' דועמד ואמר אסמכתא' הוא ^א: **הגה"ה** ואס' תאמר מה ליושב שכן אסור בעזרה' כדלמא מן המורה' תדע דאי דלורייתא' אלמא תלמי' צית דוד ושמא' צית מן המורה' תדע דאי דלורייתא' אלמא צריך קרא' לקמן (דף כג): ליושב למאזה' תיפוק ליה דאפילו בלאו' עבודה אין ישיבה ומיהו ^א אינעריך קרא' לעובד כהשחחוואה' ^ב:

טומאה, ור"ל הן היום הלא יום הוא ואניעות יום אסור בקדשים ולכן לא אכלתה' ביום ובתוך כך כה טומאה' ולכן נשרפה. אבל למי' מפני' אניעות נשרפה מיירי קרא' לענין הקרבת' אניעות, והן היום בתמיא' וכו' הן הקריבו, ומתשבותו' של אהרן אתה' למד מה אמר לו משה מדוע לא אכלתם וגו' שמא יטולס' לל' ובכש'י' טומאה נשרפה, הא משמע מקרא פסיוס' דמפני' אניעות נשרפה דמכתיב ותקדשת' אותו כאלה. וי"ל דטומאה] אירעה להם בערב והיו דקאמר אהרן היום לא הייט' יטולס' לאכול בשביל' האניעות, אבל בלילה היה פשוט לו נאשה שלא היו יטולס' לאכול טומאה היתה שאלה' להם לא אכלו ביום באניעות בנו שאלה' את המנחה, והאין אמר לו ואכלתי טמאה היום תלמוד אם אחרו בקדש' שש' יאחרו בקדש' דורות. וא"ת דהיי' נמי מפני טומאה נשרפה מ"מ אין אנו יטולס' נאמק' את הפסוק (דמשמע קו) [דאן] הקריבו דמשמע' הא' אי קריבו אינשו' שפיר אשתמוק, וי"ל דל"י וכן הקריבו אפי' כלה' תמיא' אלל' הן [כמו] וזה בנינוטא, תלמוד אין עדיין היה יום (בזרק) [בזרקת] דמה והיו אסורים לאכול בקדשים עד הערב ויתוך כך אירעה טומאה. ועוד י' משפטים [ובן הקריבו בתמיא] תלמוד אי הקריבו, [ונל]א' משום דלם הקריבו אותו בניו שהיה פסול, אלל' אלה' אומר לו האמת ותקראת' את חסד' כלה' שני' אונסים וגם אי היינו און כמו כן ולכן לא אכלתה' דלחון אסור בקדשים, ובלילה הייט' יטולס' לאכול ליל' מפני הטומאה שאירעה כה. וא"ת למא דקא' עמלו למר כי יו: דל"י מחי' היום דקאמר דמשמע דוקא יום, בשבילא' אי אמרינן מפני הטומאה נשרפה הייט' דקאמר היום תלמוד עדיין יום הוא אינעו' ויו אסור בקדשים ובכיל' כך לא אכלנו ובתוך כך בלא טומאה ונגעה בו, אבל אי מפני' אניעות נשרפה אין אנו יטולס' לישב [איסין דקאמין] כך כדי קאמר מפני' אניעות נשרפה ר"ל ולא היה בו דבר אחר רק מפני' אניעות ובכיל' כך הניחו לאכול אפילו בלילה. וא"ת וחדר דקאמין מפני' אניעות נשרפה היקף' מפרש [לכן הקריבו], וי"ל דדרש' ליה הכי וכו' הם הקריבו בתמיא, ומתשאל' שג' אהרן וכו' [בתמי' בשגנון אחא: (תוס' ד"ה תורה"א מה יושב ב'י, משמע מהכא ידושב' פסול לעדות וא"כ צריך סי' דכי הכי דלחין סי' ה"י און עינבא' בעצרת' הכהני' כיון דתנוריהו' מתוך קרא' נפקא, לכן ל"י פסיון' הכי מה ליושב שכן פסול לעדות להתחלה' האילו' והוא פריך מתחלתא' דכדי' לעיל (והה"ר):

עין משפט ונר מצוה

א מיי' פ"ט מהלכות ביאת מקדש הלכה ה:

תורה אור השלם

- ↑ וגלוח' עקיר' ושמרו את משקותי' אהל מועד' לכל עבדת' האהל' וז' לא יקרב אצלכם: במדבר יח, ד' בעת ההוא' הכבדיל' וזקוה' את שבט' הלוי' לשאת את ארון ברית' וזקוה' לעמוד לפני וזקוה' לשלרות' ולבקר' בשמו' עד היום: דברים י, ח' וזקוה':
- ↑ ומן המקדש לא יצא ולא יחלל את מקדש' אלקויו' כי בוך' שכן משחת' אלקויו' עקיו' אני וקרא' כא, יב' וזקוה' אהרן' אל משה' דן היום הקריבו את וזקאמ' וזאת עקלם' לפני וזקוה' ותקראנה' אתי' כאלה' ואכלתי' חקאת' היום הייטב בעיני' וזקוה':
- ↑ ירקא' י, יט

שיטה מקובצת

ובאין יושב א' ב'. דכתיב ומן המקדש לא יצא ולא יחלל ודייקינן הא אחר' שלא יצא חילל, ודוקא' מקדשם' מקדשם' קרא' אבל צנמה לא, וא"ת והיכי ס"ד הכי דלחון אסור צנמה וסא מן המקדש כתיב בקרא', וי"ל דל"י משום דטמא דכין גדול קטניה' דלא יצא אפילו מן המקדש' אבל לעולם ה"ם צנמה. וא"ת והא מנלא' מני' אית' עבד חילל (קו). גבי חילול' צנמה גדולה לקטניה' אלמא אסור צנמה, וי"ל דתנא' ושירי, וכו"ת מאי שירי דהאי שירי, שירי יושב (והה"ר): אונן בנול'. כסנהדינן דף פ"ד ע"ב: מי' ב'ביב' דא' אחר' שלא יצא חילל. וא"ת מאי קאמר, אס' איתא דלמר' נמי לא חילל הוי ליה למחבן גבי כסדו' ואל' גבי כסן גדול, וי"ל דאי' מצינו' גבי כסדו' דא' חילל' אסור' כה"י, אס' עבד חילל' דמתוך משיות' הוא נפסל בקל' ומחלל' העבודה. ק' פי' הקוטרס': קסבר' שפני' שמוכא'. שגנעה כה נשרפה, ולא הוכרח שם אניעות לענין שריפה. וכו"ת והלא' אמת' היה שצוי אונן] (ו"ל) וא"כ אפילו' בלא' טומאה' היה נשרפה. וי"ל] דלדעי' שצוי אונן] אלא' מכל מקום בשביל' לו לא היה נשרפה, דקסבר' כמ"ד' אניעות' לילה' לאו דלורייתא' בלכך' נמי' דלא הוי יטולס' לאוכלה' כן היום בשביל' אניעות' מי"מ' בלילה' הוי יטולס' לאוכלה' דהוא נאכל' ליום ולילה, ואי ממתת' ההקדשה' שהיה' באניעות' ממש' הכי' לא' מיפסולא', ומפני' מה שרפה' מפני' שאירעה' כה טומאה' בתוך' כך בלגה' וגם' הוי יטולס' לאוכלה' כה בלילה, וכן הא' דקאמר' אהרן ותקראת' אותו כאלה' שגם' אינו (היטת') [היטת'] און יטויטב בעיני' א' אס' היינו' אולס'ת' אותה' ביום' שצוי' לאונס' כל' אהיה'ס' וגם' אין און, בלכך' לא אכלת' דלחון אסור' בקדשים' כל היום, ופתח' נמי' לא' היה יטול' לאוכלה' דלמח' לא' נתכסין' עד שכתב' למחר, ובלילה' הוי יטולס' לאכול' אי' לאו מפני' טומאה' שאירעה, והשתא' ר"ל הן היום בנינוטא', והא' דקאמין' הן היום אפי' מתו' הן הקריבו' וכל' תלמוד' וכו' וי"ל דל"י [ומאין] היום דקאמר, דע"כ ר"ל היום ממש' לאפוקי' לילה' או למר' היום שהיה' יום שמני' למילואי' ועצרת' היום ככחן גדול, דהא' משום' אפילא' אניעות' לא' קאמר, דלסור' בין' יום ובין' בלילה', ויחד' אס' נפקא, לכן ל"י פסיון' הכי' דמכסיי' מפרש [לכן הקריבו], וי"ל דדרש' ליה הכי וכו' הם הקריבו בתמיא, ומתשאל' שג' אהרן וכו' [בתמי' בשגנון אחא: (תוס' ד"ה תורה"א מה יושב ב'י, משמע מהכא ידושב' פסול לעדות וא"כ צריך סי' דכי הכי דלחין סי' ה"י און עינבא' בעצרת' הכהני' כיון דתנוריהו' מתוך קרא' נפקא, לכן ל"י פסיון' הכי מה ליושב שכן פסול לעדות להתחלה' האילו' והוא פריך מתחלתא' דכדי' לעיל (והה"ר):